

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1647/2023
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сабахудин Хајдаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управе граничне полиције, Регионални центар граничне полиције према Црној Гори, Станица граничне полиције Пријепоље, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Ужицу, ради спречавања злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4718/22 од 12.01.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4718/22 од 12.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4718/22 од 12.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П1 15/20 од 28.10.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 15/20 од 15.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду код туженог, од стране претпостављеног ББ, Начелника Регионалног центра према Црној Гори, тако што је исти против тужиоца поднео очигледно неосновану дисциплинску пријаву за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији и то да је 11.06.2014. године око 19.00 часова пропустио да изврши граничну контролу грађанина Црне Горе, умањивао надокнаду згради због привремене спречености за рад у периоду од 12.01.2018. године до 22.04.2018. године од 25.974,94 динара, одбио да му омогући да службеним возилом отпутује од Пријепоља до Београда ради службеног лекарског прегледа, поред редовних здравствених прегледа и два циљана здравствена прегледа у Београду, организовао да тужилац буде одведен службеним возилом на преглед код психолога у Ужицу како би потом организовао долазак психолога и психијатра из Краљева који су организовали разговор са тужиоцем у пословним просторијама полиције у Пријепољу на коловрату

који разговор је трајао око четири сата у присуству више полицијских службеника и заменика командира који је био присутан и у Ужицу и што је трећим лицима говорио да је тужилац симулира да је болестан што представља повреду достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета, здравља, положаја запосленог који изазива страх и стварање непријатељског понижавајућег и увредљивог окружења, што погоршава услове рада и доводи до тога да се тужилац излолује и доведе до тога да на сопствену иницијативу раскине радни однос, те да се забрани свако даље злостављање тужиоца односно понављање злостављања и обавезе тужени да обезбеди извршење ове забране, односно спречи злостављање у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због претрпљених душевних болова због повреде достојанства, части и угледа плати 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због погоршања здравственог стања плати 300.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете плати 27.000,00 динара коју је претрпео носећи трошкове пута на службени лекарски преглед са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 189.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4718/22 од 12.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење злостављања на раду тужиоца, уз захтев за спречавање даљег злостављања и исплату накнаде нематеријалне и материјалне штете, а правноснажном одлуком одлучено је одбијањем тужбеног захтева. Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је оценио да из навода ревизије не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, већ да се оспорава утврђено чињенично стање. У конкретном случају, одлука о траженој заштити је условљена резултатом расправљања и чињеничним стањем утврђеним у поступку и заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права.

Из наведених разлога, нема места одлучивању о ревизији као посебној, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.10.2020. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 12.01.2013. године.

Чланом 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/10) прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је чланом 29. став 4. истог закона, између осталог, прописано да је спор из става 1. овог члана радни спор.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, не ради се о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, па како побијана вредност предмета спора захтеване накнаде штете од 627.000,00 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић